

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1158/2015
16.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници из радног односа тужиле Р.Д. из В., чији је пуномоћник С.М., адвокат из Н.С., против тужене В.б. АД из Н.С., коју заступа М.И., адвокат из Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1663/14 од 28.01.2015. године, у седници одржаној 16.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1663/14 од 28.01.2015. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1663/14 од 28.01.2015. године, преиначена је пресуда Основног суда у Врбасу П1 988/13 од 16.04.2014. године, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужилца тражила да се као незаконито поништи решење тужене о отказу уговора о раду због престанка потребе за радом запослене услед технолошких, економских и организационих промена, од 27.12.2010. године, а тужена обавезе да тужилцу врати на посао и распореди на послове који одговарају врсти и степену њене стручне спреме и радном искуству стеченом код тужене и пријави је на обавезно социјално осигурање од дана престанка радног односа, као и да јој накнади трошкове поступка од 175.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. сада важећег ЗПП, који се примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена је утврдила да ће због технолошких, економских и организационих промена доћи до престанка потребе за радом одређеног броја запослених (од укупно 2408, као вишак је утврђено 194), због чега је спровела поступак сагласно чл.153.-160. Закона о раду, доношењем одлуке о утврђивању вишка запослених - 02.12.2010. године, предлога програма и измена Правилника о систематизацији и Програма решевања вишка запослених од 27.12.2010. године, са коначном листом вишка запослених (радно правни статус 13 лица који су утврђени вишком, је у међувремену решен премештајем на друге одговарајуће послове). Тим Правилником, угашена је пословна линија Привреда у Филијали тужене у В. и радно место стручног сарадника за мала и средња предузећа, на којима је тужила радила. Из тог разлога, оспореним решењем тужене од 27.12.2010. године тужили је због престанка потребе за њеним радом уговор о раду отказан и радни однос јој је престао закључно са 30.12.2010. године, уз исплату отпремнине утврђене Програмом и констатовано да јој тужена није могла обезбедити други посао у банци, преквалификацију, доквалификацију, скраћено радно време, нити да јој понуди посао код другог послодавца, односно да спроведе друге мере запошљавања. У поступку је утврђено да је у октобру 2010. године у Филијали у В. постојало упражњено радно место сарадника за становништво, на које је тужена одлуком од 30.11.2010. године, распоредила Р.М., која је радила на истим пословима као и тужила, али у филијали у К..

Полазећи од утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев и поништио решење о отказу, налазећи да је тужена била у обавези да примени критеријуме, без обзира што је радно место тужиле и Р.М. укинута, с обзиром на постојање упражњеног радног места за које су обе испуњавале тражене услове.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, правилно налазећи да у конкретном случају тужена није била у обавези да применом критеријума изврши оцењивање запослених распоређених на укинутим радним местима. Наиме, критеријуми се примењују само у ситуацији када долази до смањења броја извршилаца на истом радном месту, када се применом критеријума одређује ко ће од више запослених на истим пословима бити проглашен вишком, што овде није случај.

Аутономно је право послодавца да према сопственој процени врши распоређивање запослених. Тужена банка је 08.10.2010. године, пре увођења технолошких промена, упутила понуду за закључење анекса уговора о раду, за упражњено радно место у Служби пословања са становништвом, запосленој Р.М., која по оцени регионалног менаџера задовољава захтевима посла и остварује просечне резултате, веома је одговорна, савесна и вредна особа, а својим радом доприноси остваривању радних задатака Филијале К.. Док тужила, по оцени истог менаџера, делимично задовољава захтевима посла па је треба преместити на друге мање компликоване послове уколико постоје, јер није спремна за сарадњу и

тимски рад, недостаје јој иницијатива за решавање постављених задатака. Како таквих упражњених послова код тужене није било, тужили је, због престанка потребе за њеним радом, законито, по исплати отпремнине, отказан уговор о раду. Стога нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Имајући у виду наведено, правилно је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиле, на основу члана 179. тачка 9. и члан 191. став 1. Закона о раду.

На основу члана 414. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**